

Život, dílo a význam Akiry Finemona Unega Wahya pro město Brno, společnost, historii, vesmír a tak vůbec

Akira Finemon Unega Wahya (2013–2025) byl výjimečným kulturním a sociálním činitelem a významným občanem města Brna.

Navzdory identitnímu hendikepu, který mu neumožňoval standardní verbální a písemné vyjadřování ani samostatné jednání s úřady, působil po celý život dobrovolně (za byt a stravu) jako vychovatel, strážmistr, sportovní kouč, ošetřovatel, vyšetřovatel, bavič, model, herec, hudebník, tanečník či milenec. Díky vždy vstřícnému a přátelskému, ale současně i sebevědomému chování si získal oblibu, respekt, obdiv a lásku tisíců občanů města Brna a jeho návštěvníků, byl znám dokonce v zahraničí a recesisté navrhli jeho kandidaturu za prezidenta ČR s odůvodněním, že má vyšší IQ, nežli mnozí jiní kandidáti.

Zatímco dějiny stále ještě čekají na plné prozkoumání a docenění hodnoty této transhumánní osobnosti (tedy osobnosti, která sice nebyla člověkem, ale považovala se za něj a takto vystupovala, a stala se tak plnohodnotným členem místní komunity) a její činnosti pro obec, můžeme jmenovat alespoň několik jejích přínosů pro ducha místa jejího pobytu: Tato volně se pohybující bytost vzbuzovala otázky týkající se dobré a zlé povahy člověka a psa, byla obrazem propagujícím zodpovědnost a svobodu jakožto protiklady zotročení a nezodpovědnosti. Fin byl živoucí vzpomínkou na minulost lužního parku, kdy zde v nivě řeky Ponávky žila divoká zvěř, byl tvůrcem prostředí pohody, důvěry, propagátorem pohybu na čerstvém vzduchu, animátorem veřejného prostoru a trpělivým terapeutem pro všechny občany deprivované nedostatkem laskavé péče či kontaktu.

Tyto skutečnosti vedly k tomu, že se po jeho úmrtí spojilo více než 100 členů místní komunity v iniciativě za vytvoření pomníku, který by se měl nacházet v místě jeho trvalého (či obvyklého) pobytu – tj. v blízkosti sochy Svantovít při budově Ponava.Cafe na okraji parku Lužánky, a tvořit s touto sochou sousoší. Jako autoři sochy byli osloveni renomovaní umělci Jiří Pec a Tomáš Vtípil, na práci se sklobetonem mistr betonu Štěpán Švec.

Zatímco socha Svantovít (v překladu "mocný pán") je tradičním slovanským zpodobněním nejvyššího boha, tj. bytosti či principu přesahujícího chápání a moc člověka, je socha psa Finemona ztělesněním věrnosti, inteligence, ušlechtilosti a loajality a nachází se v poloze toužebně hledící vzhůru (ke svému pánu, tj. člověku, přeneseně tedy také k vyššímu principu, k tomu, co jej přesahuje a kdo mu dává život a chléb či klobásek vezdejší, ke Svantovítu). Sousoší "Svantovít a Finemon" pak je kromě zobrazení vyšší moci na straně jedné a loajality k této moci na straně druhé právě portrétem vztahu mezi člověkem a Bohem, potažmo mezi psem a člověkem (jenž je de facto pro psa také jakýmsi bohem), nebo, chcete-li, např. také občanem a držitelem světové moci.

Návrh umístění sochy psa Finemona na samém okraji památkové zóny, kde se v současnosti nacházejí bezvýznamné mladé křoviny, se proto opírá jak o faktický příběh života konkrétní populární zvířecí osobnosti, tak o rovinu symbolickou a významovou, vytvářenou výše uvedenou konstelací se sochou Svantovít.

Neopomenutelným důvodem pro umístění je také to, že se toto místo nachází při křižovatce, kudy proudí do parku děti a turisté a že lze očekávat turistický a popularizační význam celého sousoší.

Zatímco umisťování s místem nesouvisejících soch nebo kýčovitých prvků do jádra kulturních památek, jehož jsme někdy svědky v jiných městech, je způsobem, jak tyto památky znehodnocovat a činit je nevkusnými, máme za to, že umístění připomínky historie či legendy s místem svázané na samý okraj památkové zóny, kde je nyní jen křoví, je aktem, který duchovní památkovou hodnotu místa může naopak v budoucnosti umocňovat a spoluvytvářet.